

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τριμηνή δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσοι διατριμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθίστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβρουλίδου κριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἡσίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 19 Αὐγούστου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 38

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMBE —

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Περισσότερο εἶναι νὰ πούμε με πῶση
χαρὰ κι' εὐγνωμοσύνη ἡ Μαριά δέ-
χτηκε τὴν πρότασιν τοῦ γερο-τραγου-
διστῆ. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο κοιμήθησαν ὡ-
ς ἓνα μικρὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὴν ἄλλη
μέρα ἡ Μαριά κρατών-
τας τὴν κιθάρα καὶ ἔ-
χοντας στὸν ὄμο τῆς ρι-
γμένο ἓνα σάλι ζεστό,
ποῦ τῆς τὸ ἀγόρασε
ὁ γέρο-σωτήρας τῆς,
γιατὶ δὲ βρήκε ἀρκετὰ
ζεστά τὰ ρούχα τῆς,
ἔφυγε ἀπὸ τὴν πολιτεία
πὺρ χαρούμενη ἀπὸ δ,τι
εἶχε μπῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'

Ἐνόσω ἡ Μαριά στὸ
σπίτι τοῦ κύρ-Σπύρου
Φαρῆ στενοχωριόταν
κι' ἀνησυχούσε ποῦ δὲν
ἐλάβαινε ἀπάντησιν στὸ
γράμμα τῆς, τὴν ἴδια
ἐποχὴ ἡ μητέρα τοῦ
γιατροῦ, ποῦ εἶχε πάει νὰ μείνῃ γιὰ λί-
γον καιρὸ σὲ μιὰ φίλῃ τῆς στὴν πο-
λιτεία, ἀπορούσε καὶ θαύμαζε ποῦ δὲ

μᾶθαινε κανένα
νέο γιὰ τὴ Μα-
ριά. Ἐγραφε συ-
χνὰ στὸ γέ τοῦ
καὶ τὸν ρωτοῦσε
τί γίνονται οἱ
μικρὲς μαθή-
τριές τῆς καὶ ξε-
χωριστὰ ἡ Γυ-
φτοπούλα, γιατί
γι' αὐτὴν εἶχε
ἰδιαίτερο ἐνδια-
φέρον. Ὁ για-
τρός τῆς ἀπαν-
τοῦσε λακωνικὰ

καὶ πῶς εἶχε ἀρκετὸ καιρὸ νὰ τὴν
ἰδῆ. Κι' ἔγραφε τὴν ἀλήθεια γιατί
γνώριζε τὸ γιατρὸ τοῦ Ὀρφανοτρο-
φείου καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἐμάθαινε τί κά-
νει ἡ μικρῆ. Ὡστόσο δὲν ἔγραφε
στὴ μητέρα δι,τι ἡ γυφτοπούλα δὲν

«Μὲ τὴν κιθάρα τῆς στὸ χέρι καὶ στοὺς ὤμους ἓνα ζεστὸ σάλι,
ἔφυγε ἀπὸ τὴν πολιτεία. . .» (σελ. 333 στ. α')

ἦταν πιά στὸ Πανωχώρι. Ὅταν θὰ
γύριζε πίσω στὸ χωριό, τότε θὰ ἔ-
βλεπε πῶς νὰ οἰκονομήσῃ τὰ πράγ-
ματά.

Ὡστόσο ἡ γριά κυρία γύρισε πίσω
στὸ χωριὸ καὶ λυπήθηκε πολὺ δι,τι
ἔμαθε πῶς εἶχαν στείλει τὴν Μαριά
στὸ Ὀρφανοτροφεῖο.

— Γιατὶ νὰ μὴν τὴν κρατήσῃς σὺ,
γιέ μου, εἶπε στὸ γιατρὸ.

— Μὰ μητέρα μου, τί νὰ σοῦ πῶ;
τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἦταν βέβαια δια-
σκεδαστικὸ καὶ καλὸ, μὰ εἶχε κά-
πως ἀλλόκιτο χαρακτήρα κι' ὕστερα
ἦταν πολὺ ἀνυπότακτο.

— Ὅχι δὲ καὶ σὺ, γιέ μου, ἐγὼ
τὴν ἔκανα ὅπως ἤθελα. . . Πρέπει
νὰ γράψῃς τώρα εὐθὺς στὸ Ὀρφανο-

τροφεῖο νὰ μᾶς τὴν στείλουν, ἀκουσες;

— Ἀποῦ ἐπιμένετε! Ἐγὼ τὴν ἤ-
θελα, μητέρα μου, ἀλλὰ φοβόμουν
μήπως εἶναι ἐνοχλητικῆ. Ἀς τὴν πά-
ρουμε λοιπὸν πάλι με τὸν ὄρο νὰ τὴν
διώξουμε ἀν δὲν φέρεται ὅπως πρέ-
πει. Ἡ μόνη δυσκολία εἶναι πῶς ἡ
Γυφτοπούλα δὲν βρῖσκεται πιά στὸ
Ὀρφανοτροφεῖο. Τὴν ἔχουν βάλει στὸ
σπίτι κάποιου κτηματῆ ἀπηρέτρια
καὶ τ' ἀφεντικά τῆς εἶ-
ναι εὐχαριστημένα μα-
ζὶ τῆς.

— Τὰ βλέπεις λοι-
πόν, γιέ μου, πῶς τ'
ἀφεντικά τῆς εἶναι εὐ-
χαριστημένα; Γράψε
ἀπόψε κίβλας γιὰ νὰ
φύγῃ τὸ γράμμα αὐριό
τὸ πρωί. Δὲν βλέπω τὴν
ἄρα τότε ν' ἀρχίσω
πάλι νὰ ἡμερώνω τὸ
μικρὸ μου ἀγρίμι.

Τὸ γράμμα γράφηκε
καὶ στάλθηκε. Μὰ ἀντὶ
νὰ ἔρθῃ ἡ Μαριά, ὁ-
πως ἔλπιζαν ὅλοι, ἤρθε
μὰ ἀνέλπιστη εἰδήσιν,
πῶς ἡ Γυφτοπούλα εἶχε
γίνει ἀφαντῆ. Τὴν εἶχε

στελεῖ ἡ κυρία τῆς στὸ δάσος νὰ
φέρῃ ξύλα καὶ δὲν ξαναγύρισε. Κα-
νένας δὲν ἤξερε τί ἀπόγινε. Κοντὰ
στὸ δάσος, βρέ-
θηκαν ἕχνη ἀπὸ
κάποια κατασκή-
νωσιν Ἀταιγγά-
νων. Ἴσως ἡ Γυ-
φτοπούλα νὰ πῆ-
γε μαζὶ τοὺς καὶ
τότε πιά θὰ ἦ-
ταν πολὺ δύσκο-
λο νὰ τὴν ξανα-
βροῦν.

Ἡ μητέρα τοῦ
γιατροῦ λυπήθη-
κε ὑπερβολικὰ δι,
τιν ἔμαθε αὐτῆ

Ὁ ἀστυνόλακας

Ἡ Μαριά τραγουδεῖ

στάκης καθάλλα, ξεκίνησαν για την εξοχή. Στην αρχή πήγαιναν πολύ καλά. Ο γαϊδαρέλλος του κύδ-Στρατή, ήμερο ζώο, περπατούσε σιγά, κι έτσι ο Κωστάκης δεν απομακρυνόταν καθόλου από τον παππού, που τον ακολουθούσε χωρίς κόπο.

Αλλά αυτό του Κωστάκη δεν το παράφρασε. Ήθελε να κάμει το γαϊδαρέλο του να τρέξει σαν αλόγο της κούρσας. Και καθώς περνούσαν απέξω από ένα δασάκι, πέφτησε μια στιγμή και, με το σουγιά του, έκοψε από ένα δέντρο μια καλή βέργα.

— Τί τή θέλεις τή βέργα; του είπε ο παππούς.

— Να χτυπώ το γαϊδαρό μου για να τρέξει κάπως περισσότερο. Δεν μπορώ έτσι σιγά, θαποκοιμηθώ στη ράχη του.

— Καλά, χαμογέλασε ο παππούς. Πρόσεξε όμως μην το παρακάνεις.

Αλλά ο Κωστάκης το παράκανε. Αρχισε να χτυπά δυνατά κι' όλο-ένα το ζώο στα καπούλια, που άμαθιτο καθώς ήταν να τρώει ξύλο έφυγε μ' ένα θυμωμένο τρόπο. Μα ούτε μ' αυτό δεν ευχαριστηθηκε ο Κωστάκης. Έξακολούθησε να χτυπά το γαϊδαρέλο, ως που το τρέξι έγινε μικρό γκαλόπ, και το μικρό γκαλόπ έγινε μεγάλο. . . Ο παππούς έμεινε τόσο πίσω, ώστε ούτε φαινόταν, ούτε ακουγόταν που φώναζε τρέχοντας. Με δυσκολία πια ο Κωστάκης κοιτάει στη ράχη του γαϊδαρέλου. Είχε πάρει να τον χτυπά, μα εκείνος δεν είχε πάρει να καλλάξει. Αξαφνα δίνει και μερικές κλωτσιές στον άερα με τα πσιανά του. Πού να σταθί πια ο Κωστάκης! Και πέφτει. . . μέσα σ' ένα βάλιο που έτυχε κει: Μπλουμ!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κατά το μεσημέρι το πανί που ήταν βαλμένο ά-λά-κάπα μαζεύτηκε και το μεγάλο πανί και η γάμια είχαν ανοιχθή σ' όλο τους το πλάτος. Από τ' άλλα φαράδια ένα γύρω ήρθαν βάρκες με γράμματα για την πατρίδα, ζηλεύοντας την καλή του τύχη. Τέλος το Έδω Είμαστε έπλυσε καλά το κατάστρωμά του, σήκωσε ψηλά τη σημαία — τιμή που άνηκει δικαιωματικά στο πρώτο πλάδι που φεύγει από τον Μπάνκο—μάζεψε την άγκυρα και ξεκίνησε. Ο Ντίσκο διατεινόταν πως ήθελε να υποχρεώσει τους δέν τους είχαν στείλει γράμματα για το σπίτι τους και μανουβράριζε με χάρη τη γολέττα ανάμεσα

σε όλα τα φαράδια. Στην πραγματικότητα όμως έκανε μια μικρή θριαμβευτική παρέλαση και για πέμπτη χρονιά έδειχνε τι αξιος ναυτικός που ήταν.

Τα τελευταία γράμματα πετάχτηκαν στο κατάστρωμα τυλιγμένα γύρω από κομμάτια κάρβουνο και όσοι ήταν άπ' το Γκλώστερ φώναξαν διάφορες παραγγελίες τους για τις γυναίκες τους, τις αίκογένειές τους και τους έφοπλιστές τους, ενώ το Έδω Είμαστε συμπλήρωνε τον περιπάτο του ανάμεσα σ' άλλα καράβια και τα πανιά του έτρεμαν όπως τρέμει το χέρι ενός ανθρώπου, όταν τ' σηκώνει γι' αποχαιρετισμό.

Ο Χάρβευ σύντομα ανακάλυψε,

πως το Έδω Είμαστε με το πανί του ά-λά-κάπα που γύριζε από το ένα άγκυροβάδι σ' άλλο, και το Έδω Είμαστε που είχε βάλει πλώρη κατά τα νοτιοδυτικά του, ήταν δυο έλδοτελα διαφορετικά καράβια. Το τιμόνι έτριζε και βογγούσε και όταν άκόμα ήταν μπουνάτσα ένοιωθε το νεκρό βάρος του άμπαριού σπρωγμένο με φόρα μπρός τα μπρός ανάμεσα στα κύματα και η άφρισμένη γραμμή που ύφωνόταν από τα δυο πλευρά έκανε τα μάτια του να θαμπώνουν.

Ο Ντίσκο τους κράτησε άπασχολημένους στο μανουβράρισμα των πανιών και όταν τεντώθηκαν τόσο σαν κανονός κότερου που έτρεχε στις κούρσες, ο Ντάν, ανέθηκε στην τοίμα του μεγάλου καταριού για να κρατάει τον παπαφίγκο άπάνω στον άνεμο. Κάθε τόσο έπρεπε να πιάνουν τις άντρες γιατί τα φάρια τα στοιβαγμένα μες στο άμπαρι έχυναν σάλμυ κι' αυτή βλάπτει το φορτίο. Τώρα όμως που δεν είχε πια να ψαρεύει ο Χάρβευ έβρισκε καιρό να κοιτάξει τη θάλασσα με άλλο μάτι. Η γολέττα που έβγερνε επάνω στο κύμα βρισκόταν τώρα στην πιά στενή έπαφή με το περιβάλλον της. Σπάνια φαινόταν ο ήρλιων, εκτός όταν το καράβι βρισκόταν επάνω στην κορυφή από κανένα κύμα. Και το συχνότερο άνοιγε το δρόμο της ανάμεσα στα σταχιά, γαλάζια ή μαύρα κύματα τα στεφανωμένα πάντα από λουρίδες από δαντελωτά άφρό, κάνοντας διάφορα νάζια και τερτίπια, ή γλυστρούσε ξυστά, σαν να χαιδεύόταν στα πόδια ενός οδάτινου βουνοδ μεγαλύτερου από τ' άλλα. Ήταν σά να τους έλεγε: «Δέν θα θελήσετε βέβαια να μου κάνετε κόω; Δέν είμαι παρά το μικρό Έδω Είμαστε». Κι' ύστερα ξεγλυστρούσε γελώντας από μέσα της ύσπου να συναντήσει πάλι κανένα καινούργιο έμπόδιο.

Κι' ο ποιδ χοντροκέφαλος άνθρωπος είναι άδύνατο να παρακολουθήσει επί μέρες δλόκληρες τέτοια πράγματα χωρίς να του κάνουν εντύπωση και ο Χάρβευ, που κάθε άλλο παρά χοντροκέφαλος ήταν, είχε αρχίσει να νοιώθει και να αγαπάει τον άγριο χαρδ των κυμάτων που στριφογυρίζουν άκκτάπαυστα το τρέξιμο των άνέμων που φυσούν μέσα στο άπέραντο διάστημα και μαζεύουν σε κοπάδια τα σύννεφα με τις πορφυρογάλαζες άνταύγειες το θαυμάσιο άνέδασμα του ήλιου στην κόκκινη άνατολή το δίπλωμα και το μάζεμα της πρώινης άμίχλης πίσω από τα άσπρα

ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 43^η ΚΥΡΙΑΚΗ

Ο μικρός Τότος Δυμπεράκης, που η άπάντησή του δέν άναφέρεται στην κρίση, θέγόραζε κι' ένα άφρο δώρο για την ξεθεροφύλα του Έλλη, που την άγαπά πολύ, ενώ εκείνη. . . όχι τόσο.

λιάρου ή δαντελωτή γραμμή που σχημάτιζαν οι στέγες των σπιτιών, οι έκτυφλωτικές φωτογραφίες που έσβηναν και ξαναφαινόταν δύο-εκα φορές το λεπτό ενώ το Έδω Είμαστε γλυστρούσε επάνω στην παλίρροια και ή μπουρού του έσκουζε παραπονάρικα ύστερα ή μπόρα ξεμάκρυνε σε άριευτές άσπρογάλαζες άστραπές που τις έκολουθούσαν ύπόκωφες βροντές άμοιες με καραμυμένο ήχο κανονιών και ο παρακμύμένος άέρας έκανε τ' άστρα να τρεμουλιάζουν καθώς άπλώθηκε πάλι ή γαλήνη.

Ο Ντίσκο σφούγγισε τα μάτια του τα μουσκεμένα άπό τη βροχή και διεύθυνε τη γολέττα στην προκυμαία του Γούδερμαν δίνοντας με χαμηλή φωνή τα προστάγματα του, κάνοντας το γύρω από τα άγκυροβολημένα ρυμουλκά ενώ οι νυκτοφύλακες τους χαιρετούσαν από τις προβλήτες τις μάδρες σαν την πίσσα. Μαζί με το μωστήριο της πορείας τους και τη σκοτεινιά ο Χάρβευ ένοιωθε τώρα τη

στεριά να τον περικυκλώνει.

στεριά να τον περικυκλώνει.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

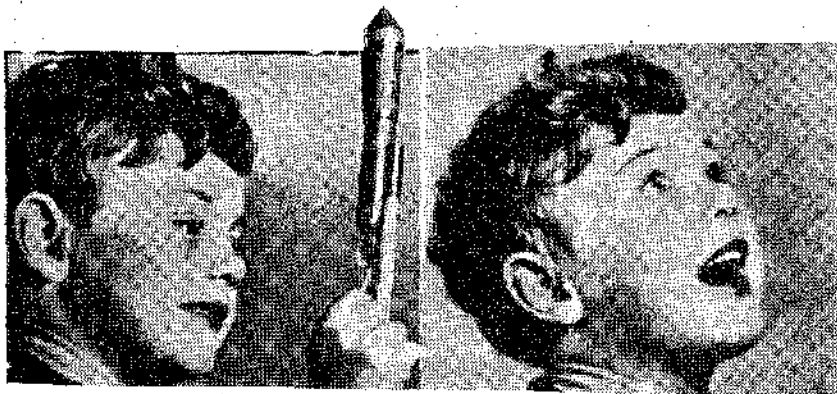
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΜΟΥΛΑΡΙΑ

Δυο Μουλάρια περπατούσαν τόνα στάχια φορτωμένο τ' άλλο Κρατικά φλουριά. Τό στεργό άπ' το φορτίο του, ήταν τόσο ξιπασμένο, που δε θάθελε καθόλου να το ξεφορτώσουν πια. Κουδονίζοντας τις λίρες έτραβούσε όλο καιμάρι, όταν κλέφτες, εαφνικά, τό τραγούσαν, τό πιάσαν δυνατά άπ' το χαλίναρι, για ν' αρπάξουν τα φλουριά. Τό Μουλάρι άντιστεκόταν, χλιμιντρά, φυσά, κλωτσάει, μα του κάκου πολεμά. Νά, του δένουν τα ποδάρια, κι' άλλος τό ξυλοκοπάει, άλλοι κλέφτουν τα λεφτά. —Τί παθαίνο! λέει με πόνο, βλέποντας τ' άλλο Μουλάρι που στεκόταν κοντά. Γλύτωσε σ' τα ζωή σου, κι' εγώ πούχα τέτοια χάρη, πάω, μου σπάνουν τα πλευρά! —Σύντροφε, του λέει εκείνο, και κουνάει το κεφάλι, ήθελες τιμές, φλουριά! τα πολλά τα μεγαλεία σέφεραν σ' αυτό το χάλι. Δε θά πάθαινες αυτά, άν, όπως εγώ, καύμενο, δούλευε σε μυλωνά.

(Μετάφραση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΑΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ο μικρός έφευρέτης άνάβει τη ρουκέτα του και. . . τη θαυμάζει ψηλά. Άνεκρινώθη από τον Μιχαήλ Στρογγύφ

πως ή θνολογία τού φαρμάματος.—«Και λίγη σάκχαρα τής *Ασκήσης Καμέλιας*. Μαρικά μέρη καλά, ζέπυνα Άλλα όμως όχι τόσο. Κι' ή συχοργία παρουσιάζει ελλείψεις. Π.χ. νά επαναλαμβάνεται ή ίδια λέξη γιά ήμοιοκαταλήξια δέν επιτρέπεται εκτός αν είναι μέ άλλη σημασία. — «Θαλασσινή Περιπέτεια» τού *Ρεπόρτερ*. Κι' αυτό δέν έχει ανάπτυξη. *Αν ο Ρεπόρτερ* ήταν μικρός, 10 — 12 χρονών, θά τό δημοσίευσε μ' ένα Γ γιά ενθάρρυνση. Άλλά είναι μεγαλύτερος κι' απ' αυτόν περιμένω κάτι καλύτερα — είναι και τό ίδιο ξαναγραμμένο.—«*Ρεμβαομοί*» τής *Καταγίδος*. Η περιγραφή τής Σύρου στην αρχή περιττή. Έπρεπε νά περιορισθώ στην περιγραφή, στην εικόνα τού Συριανόπουλου. Κι' οι ρεμβαομοί από τέλος νά είναι λιγότεροι, άφοδ τούς κάνει γιά λογαριασμό τού ή *Καταγίς*.—«*Πάθημα φυλαργύρου*» τής *Καστανούλας*. Καλή ή ιδέα αλλά ή ιστορία άβουικη. Ήταν δυνατό νάφήση ή φυλαργύρος άνοιχτό τό χρηματικόβήκιο του και νά φύγη γιά νά μπορέση ήμαίμου νά τάξεισάη στο δρόμο; — Αυτό έπρεπε νά δικαιολογηθώ καλύτερα, γιά νά υτέκουνται και τά κατόπι, τά θραλα και διδακτικά λόγια. Μά και ή γλώσσα τής μετάφρασης έχει τόσο στερητή.—«*Τό Ίδιον*» τής *Μυρτώς*. Ευγενική ή ιδέα, αλλά τό χαλόν άκφράσεις δλωεδιόλου άδίκιμας: «*τό φθς σου τό σαφθνικό και τό γλυκό*», «*τάγνά τής νίκης κέλλη*», ήττα, θλίψη, συμφορά άς είν' νεκρά» κτλ. *Ακμή* και ή τύπος *πολεμιστής* δέν ταιριάζει στη δημοτική γλώσσα, αλλά μπήκε γιά τήν ήμοιοκαταλήξια «*μέ ένα τάν ή επί τας και πολεμάς*».—«*Ένα παγκο*» τής *Νέας Έσμεράλδας*. Δέν είναι καθόλου κακό, αλλά δέν έχει και τίποτα τό ιδιαίτερο. Μία σειρά από κοινοτοπίες, χωρίς τήν ελαχίστη πρωτοτυπία. — «*Εργητικές άρμονίες*» τού *Μελεάγρου*. Τό οχέδιό του τό κάνει κάπως θυανάητο. Άλλά έχει και πολλές εκφράσεις που δέν τίς καταλαβαίνω. Και πρώτα τόν ίδιο τόν τίτλο. *Έπειτα*: «*κάθε πουλί γίνεται χελιδόν*» «*τό ελάχιστο μαμουδάκι γίνεται σκηνοβάτης τής τράστιας σκηνης*»... Πά άπλά μάρσσουν τά πράγματα.—Θά εξακολουθήσω.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους τής: *Μυρτίλον* (αυτό, καθώς θά είδες, σοδ άνέκρινα' χαίρω πολύ που εισέρχεται και στην κίνηση — ήταν άλλως τε καιρός — κι' έλπίζω νά μου γράψης συχνά') *Προσωπιδωφόρον* (έξερεις πως μέ...τρομακρατείς; φοβάμαι νά σοδ γράψω δ,τι δήποτε μή σέ άποκλώσουν! άς σέ άποκαλώσουν επιτέλους, είναι προτιμώτερο παρά νά μή μποροδμε νάλληλογραφήμε' νά λάβης μέρος στόν Διαγωνισμό Λύσεων που άρχισα από τό πρώτο φυλλάδιο τού *Αύγουστου*) *Ναυτάκι* (τά τυπογραφικά λάθη είναι όκτώ, έπάρχει ένα και στη σελίδα που δέν βρήκες' κι' εδω τόσο μεγάλη ζήτη είχαμε άκινεις τίς ήμέρες γι' αυτό μάλαστα άνεβλήθηκα κι' ή *Κυριακή* γιά μία εβδομάδα προκηρύχθηκε καθά; θά είδες και διαγωνισμό φωτογραφίας λυσόχαρτο έστειλα) *Μαργαρίταν Α. Σαραμάκου* (ευχاریσιώ γιά τά καλά λόγια και περιμένω σοδ ξανόστειλα τά φυλλάδια που χάθηκαν και δόρθωσα τή διόρθωσι σου.) *Χρυσή Παταλουντίσαν* (είδα τί καλά περνάς στην Ύδρα, που τόσο ώραία μου περιγράφεις, μέ τό αγαπητό σου μπάνιο, τό διασκεδαστικό ράδιο και μένα' σέ συχαίρω γιά τό λαμπρό θαυμά, που ήταν κι' ή μεγαλύτερος στην τάξη σου, γιά τό κομμάτι σου δέν θυμώμαι τώρα.

θά κοιτάξω) *Απολλώνιον* (ένα γράμμα σου από 24 Ιουλίου μόλις σήμερα ήρθε στα χέρια μου, ενθ έλαβα και σοδ απάντησα σέ κατοπινό' χαίρω γιά δλ' αυτά που μου γράφεις' έτσι θέλω νάσαι πάντα ευχारीσιμένος από μένα και νά βρούης χαρά κι' άφέλεια στούς Διαγωνισμούς μου και σ' ελα μου. ζοδν άκόμα ή τζιτζικιάς σου κι' ή χρυσόμυγα σου; έντομολόγος μάλλον θά γίνης άμα μεγαλώσης, κι' όχι «γιατρός των πουλιών και τών λουλουδιών».) *Νέλιαν*, (αυτό, καθώς θά είδες, σοδ άνέκρινα' χαίρω πολύ κι' έλπίζω νά μου γράψης συχνά' ναι, ή φωτογραφία γιά τόν Διαγωνισμό μπορεί νά έχη και πολλά πρόσωπα) *Μικρόν Δόξον* (θά είδες βέβαια πως ή τεμπέλης *Ανανία* εργασθηκα καλά' καλή διαμονή στην Καλαμάτα που υπάρχουν άρκετά Διαπλοσπούλα' τώρα περιμένο γράμμα σου από εκεί.) *Νιόβη* (χαίρηκα γιά τόν προβιόσμο' τά Μ. Μυστικά, καθώς είπα, άνατοπόθηκα, ώστε τώρα μπορείς νά κάμης δ,τι θέλεις.) *Ι. Αγγελην*, *Ικάρου* κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 12 Αύγουστου άπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 289ου Διαγωνισμοδ Λύσεων. Αι λύσεις τού φυλλαδίου τούτου δέκται μέχρι τής 19 Οκτωβρίου.

465. Δεξιόγραφος
Μ' ένα χρώμα... τουρκικό,
Μ' άλλο ένα ελληνικό
(Μά χωρίς τό τελικό)
Κάνετε κάτι γλυκό
Και στο βήχα γιατρικό.

466. Δοιοπαικτικός Συλλαβόγρμος
Συ μέ τής γάτας ένα ρόν
Κάνεις τόν τρέχοντα καιρόν.
Αττέ Ίράμ

467. Μεταγραμματισμός
Η θάλασσα κι' ό άνεμος
Είν' οι γονείς μου, λότη.
Κεφάλι μ' άλλαξες και νά
Σέ χέρια πέφτω θύτη.
Αττέ Ίράμ

468. Αίνιγμα
Η κλειστό ή άνοιχτό,
Έγώ πάντα μου σιωπό.
Μά νά λέμε τό σωστό,
Μέ τό στόμα σου μιλώ.
Αττέ Ίράμ

469. Δικτυωτόν
* * * * * = Νήσος τής Έλλάδος.
* * * * * = Έργαστήριον.
* * * * * = Όπαδός ύλισμοδ.
* * * * * = Όχι.
Και καθέτις τά ίδια.

470. Κρυπτογραφικόν
123415678 = Μαθηματικός.
247 = Άλλοιούται αλλά δέν φθει-
34158 = Όστούν. [ρεται.
41237 = Δένδρον.
567 = Όρος.
61545 = Όρα.
7458 = Χώρα τής Έλλάδος.
8237 = Δένδρον.

Τίνο Ρόσοι
Τ Ε Γ Ι Α Τ Α
Ε Ε Α Ι Δ Α Δ
Ν Σ Α Κ Ε Α Ω
Ω Θ Α Π Σ Ε Ε
Ζητείται ή άνάγνωσις.
Νυχτογράφοδ

452. Ακροστιχίς *Εξ Αντιθέτων*
Νά εδρεθοδν αντίθετα τόν κάτωθι λέξων, τοιαύτα, ώστε τάχικα των νάποτελοδν μεγάλην πόλιν:
τραχύς, άνάσιος, ήμέρα, λαμβάνω, διάφορος, καρδιά, μέρος, άφρον.

Νυχτογράφοδ
463. Φωνηεντόλιπον
τ-πν-ρχτ-κ-πρρχτ
Τίνο Ρόσοι

474. Γρίφος
θα
αν θα θα
Μ ν μελι σ 1
θα θα
Νυχτογράφοδ

ΛΥΣΕΙΣ

των *Πνευμ. Ασηέσαν* τού φύλλ. 28
268. *Γάλλμος* (ια,λαιμό) — 269. *Αήρ-άνηρ*. — 270. *Βομβήν-βόμβα*. — 271. *Ακαστος-άστακος*.
272. **Α** 273. **ΠΙΝΔΑ-**
Κ Α Ι ΡΟΣ (Ινδός,
Σ Α Υ Ρ Α ναδίρ, Δανία,
Μ Α Δ Ρ Ι Τ Η άσπις, Ροδά,
Π Λ Ο Ι Α Ρ Χ Ο Σ νός, όπός,
σπίνος). — 274. *Αντίπατρος*. — 275. *ΑΝΑ-ΞΑΓΟΡΑΣ* (ΑΝτιγόνη, ΑΞιός, ΑΓρίων, ΟΡέστα, ΑΞκλητιός). — 276. Πείθου τός νόμοις τής πατρίδος. — 277. *Υπέρ πάν ή Πατρίς* (υπέρ πά ν' ύπ' α τρίς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[40' — 437]
Διαπλοσόομοι, σπαδς νά στείλεις τετραδιάκια στο ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ!
(Αιθεθνας 40' 388).

[40' — 438]
Αντιπρόσωπος Καλαμών: Σαίτηρ. Διακόπτομεν εργασίας επί μήνα.
ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ

[40' — 439]
Ανταλλάσσω τετραδιάκια Μ. Μ. μέ δλους-ες Δ]σις κ. Πελ. Ίωαννίδην, Ίωάννου Δροσποδλου 82 Αθήνας (8)
Κόρης Φάν Σπέε

[40' — 440]
Σπογγαλίτα τού Αιγαίου, ή Νηρεδς σοδ έστειλες Μικρά Μυστικά. Έλαδες;

[40' — 441]
Πολυγασημένη Ζακυνθινόυλα μου, χρώνια σολά. Περιμένο γράμμα σου στο Λουτρακι. (Ξενοδοχείον Πηγαί).
Κοκκαλιά

[40' — 442]
Αγαπητά Διαπλοσόπουλα, Πιστεύω, έπειτα από τόσο καιρό, νά μέ δεχθητε και πάλι στην ώραία σας συντροφιά. Όπως ποίτα άλλοηογραφώ, ανταλλάσσω Μικρά Μυστικά, και τοπία. Η Αιθεθνας μου είναι: Ανδραν Ζαννά Τζηρά, Χίος.
Θλιμένη Μελωδία

[40' — 443]
«Γέρο...» μέ ξέχασας; — Σερμπατοδ, άλγηθινά... στάξις μέλι;
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΟΙ ΑΔΙΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομητά παρακαλοδται νά δηλώσουν άμέσως τήν ρεας των διεύθυνσιν είν είν τό γραφείο μας άποστοδλλοντες και δραχμ. 5 διά τήν διότπασιν τής ρεας ταίνιας. Άλλος δέν εδφθνόμεθα διά τήν άπόλειαν τών φυλλαδίων τω.